

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: F. U., nar. ....,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců .....
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou,
advokátem se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
Příjímací středisko cizinců Zastávka
se sídlem Havířská 514, 664 84 Zastávka

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 13. 5. 2019, č. j. CPR-10878-28/ČJ-2019-931200-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 13. 5. 2019, č. j. CPR-10787-28/ČJ-2019-931200-ZZC, **s e r u š í**.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 200,- Kč,
a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Ladislava Barty, advokáta se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce včasnou žalobou ze dne 1. 6. 2019, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) doručil žalované dne 11.6.2019, brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2019, č. j. CPR-10878-28/ČJ-2019-931200-ZZC (dále

jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), prodloužena doba trvání jeho zajištění o 60 dnů. Žalobce byl přitom dle ustanovení § 124a ZPC zajištěn na základě rozhodnutí o zajištění ze dne 13. 3. 2019, č. j. CPR-10878-7/ČJ-2019-931200-ZZC (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), přičemž doba zajištění byla stanovena na 60 dnů.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaná shrnula průběh události ohledně zajištění žalobce. Dne 13. 3. 2019 se žalobce dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka, kde písemně podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Nepředložil žádný doklad totožnosti. Žalovaná zjistila, že žalobci bylo dne 26. 5. 2017 vydáno pod č. j. KRPP-82085-32/ČJ-2017-030022 rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 5 let dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 ZPC (nabylo právní moci dne 2. 6. 2017) a stanovena doba k vycestování 15 dnů. Okresním soudem Plzeň – město byl žalobce odsouzen trestním příkazem pod č. j. 10 T 61/2017-64 k trestu vyhoštění na dobu 2 let dle ustanovení § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku a stanovena doba k vycestování do 10 dnů od nabytí právní moci trestního příkazu. Žalobce byl dne 26. 5. 2017 dle ustanovení § 124 odst. 1 ZPC zajištěn a umístěn do Záchytného zařízení cizinců Bálková, kde podal dne 31. 5. 2017 žádost o mezinárodní ochranu, která byla zamítnuta s nabytím právní moci dne 30. 10. 2018. Na základě podané žádosti o mezinárodní ochranu byl žalobce propuštěn ze zajištění dle ustanovení 124 odst. 1 ZPC a následně byl zajištěn dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. Dne 31. 10. 2017 byl žalobce propuštěn ze zajištění a přemístěn do Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí. Od 30. 11. 2018, kdy měl žalobce povinnost dle zákona č. 325/1999 Sb. vycestovat do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, do 13. 3. 2019 pobývá žalobce na území ČR bez víza a maří správní i soudní rozhodnutí. Žalovaná měla za to, že bylo dostatečným způsobem prokázáno, že žalobce pobývá na území neoprávněně a maří rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná zastávala názor, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že by se žalobce nepodrobil rozhodnutí o správním vyhoštění a dobrovolně území neopustil. Z jednání žalobce je zřejmé, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho předešlé jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR. Z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je z hlediska jednání žalobce nedostačující. Žalovaná žalobcem tvrzenou částku hotovosti ve výši 1 000,- Kč uznala za nedostatečnou k aplikaci finanční záruky. K neuložení zvláštních opatření dle ustanovení § 123b ZPC přistoupila žalovaná zejména z důvodu nebezpečí nerespektování právních předpisů ČR a zmařením rozhodnutí o správním vyhoštění. S přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 60 dnů.

3. Žalobce byl omezen na osobní svobodě dne 28. 1. 2019 v 14:45 hod dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., a poté byl zajištěn dle ustanovení § 124a ZPC a umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty.
4. V rámci respektování zákonných lhůt pro správní řízení ve věci mezinárodní ochrany přistoupila žalovaná k prodloužení zajištění žalobce, neboť dle sdělení odpovědných pracovníků nebude řízení o udělení mezinárodní ochrany s velkou pravděpodobností rozhodnutí do 60 dnů. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 60 dnů, neboť se v době, po kterou byl žalobce zajištěn i přes přihlédnutí k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, nepodařilo realizovat správní vyhoštění vzhledem k probíhajícímu řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy nebylo o udělení nebo zamítnutí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnuto.

III. Žaloba

5. Za stěžejní žalobní námitku žalobce označil skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí doby zajištění stanovené rozhodnutím o zajištění, kterým byl žalobce zajištěn na dobu 60 dnů od omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne 13. 3. 2019.
6. Z dikce ustanovení § 125 odst. 1 ZPC je zřejmé, že doba zajištění počíná běžet okamžikem omezení osobní svobody a den, v němž byla osobní svoboda omezena, se počítá do celkové doby omezení. Doba omezení osobní svobody tak nelze počítat klasickým způsobem, nýbrž tak, že první den omezení osobní svobody je třeba do této doby zahrnout. Prvním dnem omezení osobní svobody žalobce tedy bylo 13. 3. 2019 a šedesátým dnem, jenž byl posledním dnem, v němž mohl být žalobce omezen na osobní svobodě na základě rozhodnutí o zajištění, byl den 11. 5. 2019.
7. K vydání rozhodnutí podle ustanovení § 129 odst. 6 ZPC může dojít pouze v době stanovené rozhodnutím o zajištění. Pokud uplyne doba zajištění a žalovaná nerozhodne o prodloužení zajištění, nezbývá žalované než cizince ze zajištění propustit, neboť zajištění pozbylo podkladu a stalo se nezákonným nezávisle na tom, zda v budoucnu bude, či nebude rozhodnutí o zajištění případně zrušeno v rámci soudního přezkumu. Žalovaná tedy vydala rozhodnutí až dne 13.5.2019, tj. v době, kdy již měl být žalobce propuštěn na svobodu.
8. Na základě těchto skutečností žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že dne 13. 3. 2019 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o zajištění dle ustanovení § 124a ZPC za účelem správního vyhoštění, přičemž doba trvání zajištění byla stanovena na 60 dnů. Konec lhůty zajištění byl dle názoru žalované dne 12. 5. 2019 a následujícího dne bylo žalobci dle ustanovení § 124

odst. 3 ZPC předáno v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty napadené rozhodnutí.

10. Žalovaná měla za to, že postupovala plně v souladu s celým správním řádem a ostatními platnými zákony ČR. V řízení zjistila všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.
11. Závěrem proto žalovaná navrhla, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobce

12. Žalobce v replice zdůraznil, že doba zajištění uplynula již dne 11.5.2019 a nikoliv dne 12.5.2019, jak uváděla žalovaná. I kdyby však bylo možné vycházet z toho, že doba zajištění uplynula dne 12.5.2019, pak stejně nebylo možné o prodloužení zajištění rozhodnout až dne 13.5.2019.

VI. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
14. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. a ve smyslu ustanovení § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
15. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
16. Jak plyne z obsahu správního spisu, žalobce se dostavil dne 13. 3. 2019 v 11:40 hod do Příjímacího střediska cizinců Zastávka, aby podal písemnou žádost o mezinárodní ochranu v ČR, přičemž nepředložil žádný doklad totožnosti. Bylo zjištěno, že od 30. 11. 2018, kdy měl žalobce povinnost dle zákona č. 325/1999 Sb. vycestovat do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, do 13. 3. 2019 pobývá žalobce na území ČR bez víza a maří správní i soudní rozhodnutí. Dle úředního záznamu o zajištění ze dne 13. 3. 2019 byl žalobce dne 13. 3. 2019 v 14:45 omezen na osobní svobodě podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Rozhodnutím o zajištění bylo téhož dne rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění z území členských států EU podle ustanovení § 124a ZPC, a to na 60 dnů. Dne 13. 5. 2019 bylo napadeným rozhodnutím žalovanou rozhodnuto o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění o 60 dnů podle ustanovení § 124 odst. 3 ZPC.
17. Podle ustanovení § 124a ZPC *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie je oprávněna za účelem správního vyhoštění zajistit cizince, který podal*

žádost o mezinárodní ochranu, jestliže již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto nebo je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. a), anebo § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7.

18. Podle ustanovení § 124 odst. 3 ZPC *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
19. Podle ustanovení § 125 odst. 1 ZPC *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
20. Krajský soud konstatuje, že doba zajištění cizince musí být stanovena na dobu nezbytně nutnou k dosažení sledovaného cíle či účelu zajištění, kterým je v nyní posuzovaném případě správní vyhoštění žalobce. Omezení osobní svobody, byť je opatřením dočasným, je totiž závažným zásahem do základního lidského práva na osobní svobodu, chráněného vnitrostátním i mezinárodním právem (čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny, nebo čl. 5 odst. 1 Úmluvy).
21. V případě zajištění podle ustanovení § 124a ZPC je v ustanovení § 125 odst. 1 věta první ZPC stanoveno, že doba zajištění se počítá „od okamžiku omezení osobní svobody“. Počátek doby omezení osobní svobody formou zajištění je tedy třeba počítat způsobem nejvýhodnějším pro cizince a do doby zajištění počítat každý, i započatý, den omezení osobní svobody. Počátek doby zajištění je dán prvním dnem, kdy byla svoboda cizince omezena.
22. Ze správního spisu soud ověřil, že k omezení osobní svobody žalobce došlo dne 13. 3. 2019, přičemž v tentýž den bylo rovněž vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce v délce 60 dnů. Prvním dnem zajištění žalobce trvajícího 60 dnů tedy byl již den 13. 3. 2019, neboť na rozdíl od počítání běžné lhůty je nutno v tomto případě započítat i den, kdy k omezení osobní svobody došlo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014-45).
23. Osobní svoboda žalobce byla omezena dne 13. 3. 2019, tento den tedy měl být započítán jako první den trvání jeho zajištění a 60 denní lhůta stanovená rozhodnutím o zajištění tak uplynula již dne 11. 5. 2019, nikoliv až dne 12. 5. 2019, jak nesprávně dovodila žalovaná.
24. K tomu, aby mohlo být zajištění řádně prodlouženo, je mj. nezbytné, aby o prodloužení zajištění bylo rozhodnuto ještě v době trvání zajištění vyplývající z předcházejícího rozhodnutí o zajištění. V nyní posuzovaném případě tedy nejzazším možným okamžikem rozhodnutí o prodloužení zajištění byl den 11. 5. 2019, neboť tento den byl posledním dnem 60 denní lhůty trvání zajištění stanoveného

rozhodnutím o zajištění. Pokud však žalovaná o prodloužení doby zajištění žalobce rozhodla napadeným rozhodnutím až dva dny poté, tj. 13.5.2019, jednala nezákonně, neboť o prodloužení zajištění žalobce rozhodla v době, kdy neexistoval jakýkoliv podklad k omezování osobní svobody žalobce, neboť rozhodného dne 13. 5. 2019 zajištění žalobce již netrvalo a žalobce měl být propuštěn na svobodu.

25. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť zajištění žalobce pozbylo ke dni 12. 5. 2019 podkladu, neboť původní doba zajištění žalobce byla stanovena do 11. 5. 2019, a prodloužení zajištění, o němž bylo rozhodnuto až ke dni 13. 5. 2019, tak bylo nezákonné.
26. Nad rámec výše uvedeného zdejší soud rovněž neopomněl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nesprávně označila rozhodnutí, na základě kterého prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, když namísto rozhodnutí o zajištění chybně uvedla rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 26. 5. 2017, č. j. KRPP-82085-32/ČJ-2017-030022, přičemž ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí tuto nesprávnost nevyjasnila.
27. Soud současně nevyslovil, že se žalovanému vrací věc k dalšímu řízení. Lze totiž v této souvislosti odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 – 34, publ. pod č. 2757/2013 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „(...) po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí. Ukončení řízení tímto způsobem koresponduje s požadavkem na okamžité propuštění cizince poté, co bylo rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění zrušeno.“

VII. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle ustanovení § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.).
29. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl výrokem II. dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalované, která ve věci úspěch neměla (neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno).

30. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud mimosmluvní odměnu zástupce žalobce za tři úkony právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, písemné podání žaloby a repliky) po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době). Za úkony právní služby to činí celkem 9 300,- Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 10 200,- Kč. Celkové náklady řízení tak dosáhly výše 10 200,- Kč. Ke splnění povinnosti byla žalované stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. června 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.